

ค่านิยม ใช้ก่อนผ่อนทีหลัง : วิกฤตกรรมของมนุษย์เงินเดือน

บทความโดย : ณรงค์วิทย์_แสนทอง

อีเมล : narongwit_s@hotmail.com

มนุษย์เงินเดือนคนไหนไม่รู้จัก "เงินผ่อน" ถือว่าเขยมาก บางคนผ่อนบ้าน บางคนผ่อนรถ บางคนผ่อนที่(ดิน) บางคนผ่อนบัตรเครดิต และสุขภาพบุรุษหลายท่านก็ยังคงผ่อนภรรยา (กู้เงินมาแต่งงาน) และมีอีกสารพัดผ่อน ถ้าอยากจริงจังๆ ว่ามีอะไรอีกหรือไม่ที่ได้มาจากนโยบายเงินผ่อน ลองเดินเข้าไปในบ้านของใครซักคน และลองเข้าไปที่อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้านอย่างหนึ่ง และถามว่าซื้อสดหรือผ่อน ผมคิดว่าเกิน 50% ของเครื่องใช้ภายในบ้านได้มาจากนโยบายเงินผ่อน ไม่ว่าจะเป็นตู้เย็น ทีวี เครื่องซักผ้า เต้าแก๊ส ฯลฯ

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ค่านิยม "ใช้ก่อนผ่อนทีหลัง" เกิดขึ้นมากในสังคมไทยเรา ผมคิดว่ามีสาเหตุหลักๆ อยู่สองประการคือ ประการแรกคนไทยชอบเห่อโดยเฉพาะคนที่ไม่ค่อยมีกะตังค์มักจะอยากได้โน่นอยากได้นี้(รวมถึงหนี้) เห็นใครมีอะไรไม่ได้ เราต้องมีด้วย โดยไม่ประเมินตัวเองก่อน มักจะใช้ความรู้สึก "อยากได้" ตัดสินการกระทำ ไม่ได้ดูเหตุผลหรืออรรถประโยชน์ของสิ่งที่ต้องการได้ก่อน เช่น บางคนผ่อนเครื่องออกกำลังกายมาเพราะเห็นโฆษณาในทีวี แต่พอซื้อมาจริงๆ แล้ว กลับกลายเป็นราวตากผ้าไป

ประการที่สอง ผู้ทำธุรกิจปล่อยเงินกู้หรือขายสินค้าก็ออกโฆษณาล่อใจเหลือเกิน เช่น ไม่มีเงินดาวน์ก็ผ่อนรถได้ ไม่มีเงินก็สามารถซื้อเครื่องใช้กลับบ้านได้ ด้วยบัตรต่างๆ คุณมาเพียงตัวกับหัวใจแล้วคุณจะได้ทุกอย่างที่คุณต้องการ เจอโฆษณาแบบนี้เข้าไปร้อยทั้งร้อยไปไม่รอด จอดป้ายเงินผ่อนทุกราย

ไม่ใช่ว่าผมจะต่อต้านนโยบายเงินผ่อนนะครับ แต่ผมอยากจะทำให้เห็นประเด็นบางอย่างที่มนุษย์เงินเดือนพึงระวัง มิฉะนั้น เราจะทำงานใช้หนี้ไปตลอดชีวิตของการเป็นลูกจ้าง โอกาสที่จะออกมาทำธุรกิจส่วนตัว โอกาสที่จะมีทรัพย์สินเงินทองไว้กินตอนแก่จะมีน้อยลง

สมมติว่าเราอยากได้รถยนต์สักคันหนึ่ง ถ้าเรายังไม่ซื้อ ผมถือว่ารถยนต์คือปัจจัยจูงใจ (Motivation Factor) ในการทำงานเพื่อเก็บเงินซื้อรถยนต์ เราอาจจะหางานพิเศษทำเพื่อให้ได้เงินมากขึ้น แต่...ถ้าเมื่อไหร่ก็ตามที่เราใช้นโยบายเงินผ่อน รถยนต์จะเป็นสิ่งจูงใจเรารู้สึกเดือนสองเดือน (ตอนที่ป้ายแดงอยู่) แต่หลังจากนั้นอีกสามสี่ปี รถยนต์จะเปลี่ยนจากแรงจูงใจเป็น "ภาระ" แทนที่ ภาระที่วันนี้คือ ความทุกข์ที่ต้องนั่งผ่อนรถทุกเดือน ความเครียดจะเริ่มมาเยือนเรามากขึ้นเรื่อยๆ เราจะหมดทุกข์อีกครั้งเมื่อภาระเงินผ่อนหมดลง หลายคนพอผ่อนอะไรหมดใหม่ๆ รู้สึกเข็ดไม่อยากผ่อนอะไรอีก แต่อีกหลายคน "เข็ดแล้วไม่จำ" พอผ่อนอะไรหมดไปอย่างหนึ่งแล้ว รีบหา

ถ้าเราสังเกตดีๆว่าสิ่งที่เราผ่อนนั้นส่วนมาก ช่วงเวลาที่เรามีความสุขนั้นมีเพียงนิดเดียวคือตอนที่เราได้มันมาใหม่ ๆ หรือตอนที่เพื่อน ๆ หรือคนรอบข้างเราชม เช่น โอ้ให้ รวดสวยจังเลย ดินะมีรถเป็นของตัวเองไม่ต้องนั่งรถเมล์ไปทำงาน ฯลฯ นี่คือช่วงเวลาที่เรามีความสุขซึ่งมีเพียงสองสามนาที แต่อีก 23 ชั่วโมงกับอีก 57-58 นาทีต่อวันในทุกๆเดือนนั้น เราจะมีความสุขอยู่กับภาระเงินผ่อน ลองเลือกเอาเองก็แล้วกันครับว่าเราอยากจะมีความสุขน้อย แต่ทุกข์มากหรืออยากจะมีทุกข์น้อย (ที่ไม่มีรถ) แต่มีความสุขมากตลอดเวลา (เพราะเรามีเงินเก็บ แต่ไม่มีรถ)

มนุษย์เงินเดือนอย่างเราๆ ถ้าจะผ่อนอะไรขอให้พิจารณาประเด็นดังต่อไปนี้

- สิ่งที่ผ่อนเป็นภาระหรือการลงทุน ให้วิเคราะห์ดูว่าสิ่งที่เราจะผ่อนนั้นสามารถสร้างผลตอบแทนให้กับเราได้หรือไม่ เช่น ถ้าผ่อนรถแล้วเราจะเอารถไปสร้างรายได้หรือไม่ หรือไว้สำหรับขับไปทำงานให้ดูเท่เพียงอย่างเดียว หรือวันหยุดเราจะเอารถไปบริการรับจ้าง ถ้าจะซื้อบ้านเราจะซื้อเพื่ออยู่อาศัยอย่างเดียว เพื่อประหยัดค่าเช่า ลองพิจารณาดูว่าคุ้มกับค่าเช่าหรือไม่ หรือเราจะซื้อบ้านเพื่อให้ภรรยาเปิดร้านขายของเพื่อหารายได้มาผ่อนบ้าน สรุปลง่ายๆคือ การผ่อนสิ่งที่มีผลตอบแทนไม่ว่าจะระยะสั้นหรือระยะยาวนั้นผ่อนได้
- จำเป็นต่อชีวิตหรือไม่ เราควรวิเคราะห์ดูว่าสิ่งที่เรากำลังจะผ่อนนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญต่อชีวิตเราเป็นอันดับต้นๆหรือไม่ เช่น ถ้าเราพิการและถ้าเราไม่ผ่อนรถเข็นสักคันเราคงไปทำงานไม่ได้ ถ้าเราไม่ผ่อนเครื่องออกกำลังกาย เราอาจจะมีชีวิตอยู่ไม่เกินหนึ่งปี เพราะแพทย์สั่งให้ออกกำลังกายทุกวัน ฯลฯ อย่างนี้ผ่อนไปเถอะครับ แต่ถ้าเราไม่ผ่อนบ้านสักหลังเราจะดูดีต่อกว่าเพื่อน ๆ ถ้าเราไม่ผ่อนมือถือสักเครื่องเราจะไม่สะดวกในการนัดเพื่อนทานข้าว ถ้าเราไม่ผ่อนรถสักคัน สาวๆจะไม่มองเรา ฯลฯ อย่างนี้ขอให้คิดเสียใหม่นะครับว่าเรากำลังจะเปลี่ยน "แรงจูงใจ" เป็น "ภาระ" แก่ชีวิตนะครับ
- มีเงินพอหรือไม่ สำหรับคน "รวย" จริงๆ อยากจะผ่อนอะไรก็ผ่อนไปเถอะครับไม่ว่ากัน เพราะคนบางคนมีเงินก็จริง แต่ไม่ยอมจ่ายออกไปเป็นก้อน คนบางคนมีเงินก็จริง แต่จะนำเงินไปใช้ในการลงทุนมากกว่าเอาไปซื้อของ เพราะในขณะที่กำลังผ่อนอยู่นั้น เงินสดที่มีอยู่อาจจะนำไปลงทุนสร้างผลตอบแทนได้ดี แล้วค่อยนำเอาผลตอบแทนนั้นกลับมาใช้หนี้เงินผ่อนในภายหลังก็ได้

ผมอยากจะแนะนำมนุษย์เงินเดือนทุกคนว่า ถ้าอยากจะมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอนาคตจงอย่าริเข้าเป็นสมาชิกสมาคม"ราชาหรือราชินีเงินผ่อน" เลย จงถือนโยบาย "อดเปรี้ยวไว้กินหวาน" จะดีกว่า เพราะถ้าเราอยากได้รถสักคันหรือบ้านสักหลัง แล้วเราเก็บเงินทุกๆเดือน บางทีพอถึงเวลาเรามีเงินพอที่จะซื้อรถหรือบ้านแล้ว เราอาจจะเปลี่ยนใจไม่ซื้อก็ได้ เพราะเราอาจจะเห็นช่องทางการลงทุนอย่างอื่นที่ดีกว่า หรือถึงตอนนั้นเราไม่จำเป็นต้องซื้อรถหรือบ้านเองแล้ว เพราะเราอาจจะได้รถประจำตำแหน่ง หรือเราอาจจะได้ทั้งบ้านและรถเป็นของแถมจากการแต่งงาน (คู่สมรสรวย) ก็ได้เนาะครับ

"จงเลือกผ่อนอนาคต(การลงทุน) อย่าผ่อนอดีต(ภาระหนี้สิน)"